

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoPr/8/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114230297
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4114230297.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: S. B., bytom T. XXXX/X, B., zastúpený: Mgr. Peter Mesároš, advokát so sídlom, Bottova 34, Nitra, proti žalovanému: G. Y. - PEHA, so sídlom, D. XXXX/X/B, X. C., IČO: 33 398 062, zastúpený: Mgr. Jana Hoksová, advokátka so sídlom, J. Kalinčiaka 13, Volkovce, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o náhradu mzdy a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10Cpr/4/2014- 289 zo dňa 14. júna 2017 v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 2.393,- eur s príslušenstvom (výrok III.) a v časti výroku o náhrade trov konania, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 2.393,- eur s príslušenstvom (výrok III.) p o t v r d z u j e v časti priznanej istiny 482,- eur a vo zvyšnej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 1.911,-eur, úrokov z omeškania zo sumy 2.393,- eur a v časti výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec v týchto častiach v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že: I. Opravuje sa rozsudok Okresného súdu Nitra z 17.2.2016 č. k. 10 Cpr/4/2014-111 v časti označenia č. k. tak, že nesprávne 10Cpr/4/2014-111 sa vypúšťa a vkladá sa správne 10 Cpr/4/2014-111. II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 716,68 eura s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 01.10.2014 do zaplata do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.393 eur spolu s úrokmi z omeškania 5,15 % ročne z 73 eur od 01.07.2014 do zaplata a 5,05 % ročne z 2.320 eur od 01.10.2014 do zaplata do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. IV. Žaloba sa vo zvyšnej časti zamietá. V. Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,93 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 79 ods.4 písm. b), ods. 5, § 129 ods. 1, § 118 ods. 2, § 179 ods. 1, § 182 ods. 1, 2, § 186 ods. 1, 2, 3, § 189 ods. 1, § 191 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len Zákonník práce), § 36a, § 36 ods. 8 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, § 453 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a dospel k záveru, že žaloba žalobcu v časti o zaplata sumy 716,68 eura a sumy 2.393 eur s prísl. je dôvodne podaná a vo zvyšnej časti žaloba nie je dôvodne podaná. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou a jej doplnením domáhal, aby súd rozhodol, že okamžité skončenie jeho pracovného pomeru k žalovanému založeného pracovnou zmluvou z 31.08.2013 žalovaným z 18.08.2014 je neplatné a žalovaný je povinný zaplatiť mu náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku za obdobie dvoch mesiacov spolu s úrokmi z omeškania 5 % ročne od 01.10.2014 do zaplata a cestovné náhrady vo výške 3.577 eur po započítaní už zaplata záláh a 323 eur spolu s úrokmi z omeškania 5,25 % ročne z 517 eur od 01.05.2014 do zaplata, 5,15 % ročne z 740 eur od 01.07.2014 do zaplata a 5,05 % ročne z 2.320 eur od 01.10.2014 do

zaplatenia. Okresný súd Nitra rozhodol o predmete sporu medzityýmym rozsudkom z 17.02.2016 č. k. 10Cpr/4/2014-111 tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné s tým, že o ďalších nárokoch a náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14.04.2016. V písomnom vyhotovení rozsudku súd chybné uviedol spisovú značku 10Cpr/4/20144, namiesto 10Cpr/4/2014. Právni zástupcovia žalobcu a žalovaného sa na pojednávaní 27.06.2017 dohodli, že žalobca má od žalovaného nárok na zaplatenie náhrady mzdy 716,68 eura, ktorá predstavuje priemerný zárobok žalovaného za dva mesiace. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní 24.05.2017 uznal, že žalovaný žalobcovi nevyplatil cestovné náhrady vo výške 2.443 eur, ale voči nároku sa bránil zodpovednosťou žalobcu za škodu, ktorú mu spôsobil, jeho povinnosťou vrátiť mu peňažné prostriedky vo výške 625 eur, titulom preplatku na nákladoch z pracovných ciest a vo výške 180 eur titulom poplatku za kartu vodiča. Žalobca sa v časti prevyšujúcej 2.443 eur, t. j. 1.134 eur ($3.577 - 2.443 = 1.134$) nároku titulom cestovných náhrad následne vzdal. Právny zástupca žalobcu uznal škodu vo výške 50 eur a voči ostatnej namietal s tým, že so žalobcom neboli prerokované škodové zápisy, jedna faktúra bola vystavená spoločnosťou po jej zániku, pričom predmetom jej podnikania nebola oprava vozidiel, škodu mala nahradiť leasingová spoločnosť a že žalobca zodpovedá len za škodu do výšky 4 násobku jeho priemerného zárobku, pretože nebolo preukázané, že vozidlo mu bolo zverené. K obrane žalovaného v časti vydania preplatku na prijatých zálohách na náklady uznal iba sumy potvrdené žalobcom. Obranu žalovaného v časti zaplatenia poplatku za kartu vodiča neuznal, hoci uviedol, že ho v žalobe zohľadnil. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že vozidlo nebolo havarijne poistené, že predpokladá, že škoda bola so žalobcom prejednaná a že žalobca zodpovedá za celú škodu, pretože mu vozidlo bolo zverené, hoci poisťovňa plnila iba do výšky 4 násobku mzdy žalobcu, pričom potvrdila, že žalovaný bol v omeškaní s vyplácaním cestovných náhrad. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca ako zamestnanec a žalovaný ako zamestnávateľ boli v pracovnom pomere založeným písomnou zmluvou z 31.08.2013 v znení jej dodatku z 31.12.2013. Žalobca vykonával prácu vodiča MKD s platom vo výške 337,70 eura mesačne a na základe dodatku z 31.12.2013 vo výške 420 eur mesačne. Žalovaný uvedený pracovný pomer okamžite ukončil listom z 18.08.2014, ktorý bol doručený žalobcovi 22.08.2014 z viacerých dôvodov: opakované a viacnásobné poškodenie zverového vozidla z nedbanlivosti, strata/ odcudzenie zverového majetku, odmietnutie vykonať prácu z príkazu nadriadeného a nenastúpenie do práce na príkaz nadriadeného. Žalobca sa proti okamžitému skončeniu bránil s tým, že je neplatné, ale netrval na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával. Okresný súd Nitra rozsudkom z 17.02.2016 č. k. 10Cpr/4/2014-111 rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, pretože bolo neurčité a dôvody nepreukázané, resp. nedostatočné. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14.04.2016. Žalovaný nezaplatil žalobcovi náhradu mzdy vo výške jeho priemerného zárobku za dva mesiace a cestovné náhrady, na ktoré mu poskytoval zálohy, ktorých výška bola v konaní sporná, preto ho žalobca vyzval na ich zaplatenie vo výške 3.900 eur listom z 02.09.2014 do 5 dní od jeho doručenia. Žalovanému bola výzva doručená 20.09.2014. V konaní nebolo záverom medzi stranami sporné, že žalobca má nárok na náhradu mzdy v celkovej výške 716,68 eura a že mu neboli vyplatené cestovné náhrady v celkovej výške 2.443 eur. Žalovaný sa však nároku na zaplatenie cestovných náhrad bránil nárokom na náhradu škody, ktorá vznikla konaním žalobcu na vozidle s EČV: ZM XXX BN za rozbité pravé zrkadlá, z ktorej škody 349 eur na základe faktúry z 29.10.2013 č. 213020634 vystavenej Trucks Servis Trnava s.r.o. mu uhradila Kooperatíva poisťovňa a.s. 309 eur, čo žalovaný preukázal hlásením o poistnej udalosti z 18.11.2013 o škode vzniknutej 18.10.2013 v Kooperatíva poisťovňa a.s. zaevidovanej pod č. 9559331012, ktorá škoda však bola podľa jeho právnej zástupkyne vysporiadaná. Žalovaný sa ďalej bránil nárokom na náhradu škody za poškodené pneumatiky. Nárokom na náhradu škody za znovu rozbité pravé zrkadlá, pravé schody, pravý blatník, pravý spojler, z ktorej škody vo výške 2.344 eur, z ktorej škody mu poisťovňa uhradila 1.305 eur. Nárokom na náhradu škody za poškodenú ľavú stranu vozidla schodíky, spojler, ozdobné puklice, z ktorej škody vo výške 1.399 eur mu poisťovňa uhradila 527 eur. Nárokom na náhradu škody na vozidle MAN s EČV: ZM XXX BR za poškodené pravé schody, spojler, lak, poškodený plech nad prevodovku za 100 eur a stratené 2 ks zábrany za 100 eur. Žalovaný v konaní predložil štyri škodové zápisy na celkovú výšku škody 2.861 eur, z ktorých ani jeden nie je podpísaný žalobcom. Žalovaný nepreukázal, že uvedenú škodu so žalobcom prerokoval. Žalobca v konaní uznal nárok žalovaného na náhradu škody za stratené zábrany dosky a v priebehu konania sa strany sporu dohodli na výške škody 50 eur. Žalobca v konaní neuznal svoju zodpovednosť za škodu požadovanú na vozidle s EČV: ZM XXX BN vo výške 250 eur za poškodené pneumatiky, za škodu na prestoji vozidla EČV: ZM XXX BR vo výške 600 eur, za poškodenie plechu nad prevodovku vozidla EČV: XXX BR za 100 eur. Žalobca v konaní uznal, že poškodil vozidlo žalovaného s EČV: ZM XXX BN v rozsahu ako vyplýva z faktúr č. 201400114 z 20.05.2014 a 201400122 z 27.05.2014, ktoré žalovaný predložil ku škodovému

zápisu z 31.07.2014, pričom však namietal pravosť faktúr a svoju povinnosť škodu nahradiť. Škodový zápis ohľadne tejto škody z 31.07.2014 sa týka poškodenia rôznych častiach vozidla s EČV: XXX BN. Faktúra č. 201400114 z 20.05.2014 na 2.344 eur bez DPH bola vystavená za opravu schodíkov Magnum L, panela schodíkov, rohu kabíny s mriežkou P, zrkadla komplet. veľké P, zrkadla komplet. malé P, lakovačských prác, demontáže + montáže, pričom 1.305 eur vyplatila žalovanému Kooperatíva poisťovňa a.s., s ktorou mal žalobca uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu na majetku a to na základe hlásenia poistnej udalosti č. 9559960177 z 14.05.2014 o škode, ktorá vznikla 16.04.2014. Žalobca písomne oznámil v poisťovni vznik škody a uplatnil si nárok na náhradu škody 11.07.2014 s tým, že škoda sa týkala poškodenia pravého zrkadla, veľkého, malého, pravých schodíkov, pravého predného cela, zadného spojlera za schodíkmi, dverí s tvrdením, že žalovaný si voči nemu uplatnil škodu 2.344 eur, ktorý nárok považoval za oprávnený. V likvidačnom spise sa nachádza iba kalkuláciu opravy na 444,30 eura bez DPH. Faktúru č. 201400122 z 27.5.2014 na 1.399 eur bez DPH bola vystavená za opravu schodíkov Magnum L, panela schodíkov, lakovačských prác, demontáž + montáž, pričom 527 eur z uvedenej škody vyplatila žalovanému Kooperatíva poisťovňa a.s. a to na základe hlásenia o poistnej udalosti č. 9559960134 z 14.05.2014 o škode, ktorá vznikla 14.04.2014. K uvedenej škode nebol od poisťovne žiadaný likvidačný spis. Vlastníkom vozidla bola leasingová spoločnosť VFS Financial Services Slovakia s.r.o. a žalovaný bol držiteľom vozidla. Obe faktúry vystavila spoločnosť Pioneer Slovakia s.r.o., ktorej predmetom podnikania nebola oprava vozidiel, pričom táto spoločnosť bola 21.05.2014 vymazaná z obchodného registra v dôsledku zlúčenia z právnym nástupcom spoločnosťou ICHTIA s.r.o. Žalovaný sa bránil aj nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia na preplatkoch na vyúčtovaniach z pracovných ciest vo výške 625 eur a to z pracovnej cesty 1, 2/2014 vo výške 154 eur, z pracovnej cesty 3, 4/2014 vo výške 156 eur a z pracovnej cesty 5, 6, 7/2014 vo výške 315 eur. Žalobca v konaní uznal, že mu žalovaný v rozhodnom období vyplatil zálohy v celkovej výške 1.550 eur, pričom k nákladom sa nevedel vyjadriť, tieto podľa vyúčtovaní presahujú potvrdené prijaté zálohy. Žalovaný sa napokon bránil aj nárokom na vydanie 180 eur (pôvodne 200 eur) za zaplatený poplatok za kvalifikačnú kartu vodiča, ktoré výdavky nepreukázal. Žalovaný pred začatím konania vyplatil žalobcovi 323 eur a tým mal jeho nároky titulom pracovného pomeru za vysporiadané. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom existoval pracovnoprávny vzťah, ktorý bol okamžite skončený zo strany žalovaného. Pretože však bolo právoplatne rozhodnuté, že toto okamžité skončenie je neplatné a pretože žalobca od žalovaného nepožadoval, aby ho ďalej zamestnával, platí, že sa tento pracovný pomer skončil podľa § 79 odsek 4 písmeno b) Zákonníka práce dohodou k 22.08.2014, pretože sa strany sporu nedohodli inak. Žalobca má podľa § 79 odsek 5 Zákonníka práce nárok na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu dvoch mesiacov, ktorej výška 716,68 eura nebola medzi stranami sporu sporná, a preto súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku 716,68 eura. Pretože sa žalovaný dostal so zaplatením mzdy do omeškania, priznal súd žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa uvedeného v žalobe, kedy už bol žalovaný so zaplatením celej dlžnej mzdy splatnej podľa § 129 odsek 1 Zákonníka práce v omeškaní do zaplatenia vo výške 5,05 % ročne, pretože základná sadzba ECB bola v prvý deň omeškania 0,05 % a žalobcovi patrí úrok o 5 bodov vyšší. V konaní nebolo sporné, že žalobcovi počas trvania jeho pracovného pomeru vznikol aj nárok na vyplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Pretože v priebehu konania žalovaný uznal tento nárok žalobcu vo výške 2.443 eur a žalobca sa požadovaného nároku v prevyšujúcej časti, t. j. 1.134 eur vzdal, súd ho považoval vo výške 2.443 eur za nesporný. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca vykonával pre žalovaného prácu vodiča a jeho pracovnou náplňou bolo vedenie nákladného motorového vozidla. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca počas plnenia týchto pracovných úloh stratil dve zábrany žalovaného, čím mu spôsobil škodu 50 eur a ani to, že viackrát poškodil nákladné motorové vozidlo, ktoré viedol a ktorého držiteľom bol žalovaný, ktorému poisťovňa, v ktorej mal žalobca uzavretú poistnú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu vyplatila časť spôsobenej škody. Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, že by žalobca zodpovedal za uvedenú škodu v plnej výške, pretože žalovaný nepreukázal, že by mu bolo vozidlo zverené, pretože nepredložil písomnú dohodu podľa § 182 odsek 1 Zákonníka práce a nepreukázal, že škodu spôsobil úmyselným konaním, pričom uvedená obrana prevyšuje minimálne v prípade škody zo 14.04.2014 štvornásobok priemernej mesačnej mzdy žalovaného. V oboch prípadoch však nebolo preukázané, že by žalovaný uvedenú škodu so žalobcom prerokoval a už vôbec nie v lehote podľa § 192 odsek 1 Zákonníka práce a so zástupcami zamestnancov podľa § 192 odsek 4 Zákonníka práce. Uvedenej povinnosti nezabavuje žalovaného ani skutočnosť, že poistné plnenie mu bolo vyplatené na základe poistnej zmluvy uzavretej medzi poisťovňou a žalobcom. Sporná však bola aj výška škody, pretože žalobca namietal obe faktúry

predložené žalovaným. Súd mal rovnako ako žalovaný pochybnosti o pravdivosti oboch faktúr, pretože ich vystavila spoločnosť, ktorej predmetom podnikania nebola oprava vozidiel, v čase vystavenia faktúry č. 201400122 táto spoločnosť už podnikala pod iným obchodným menom bolo na faktúre uvedené a z likvidačného spisu č. 9559960177 nie je zrejmé spôsobom bola škoda zlikvidovaná a či vôbec bola faktúra č. 201400114 z 20.05.2014 na 2.344 eur bez DPH poisťovni predložená. Hoci z oboch faktúr je zrejmé, že nimi boli vyúčtované opravy inej časti vozidla (pravej a ľavej), a teda nešlo o duplicitnú opravu a hoci omylom nebol vyžiadaný likvidačný spis č. 9559960122 súd mal za to, že žalovanému sa nepodarilo preukázať nesporné dôvodnosť jeho obrany v časti tohto nároku. Žalobca spôsobenie ostatných škôd žalovanému neuznal, pričom žalovaný nepreukázal, že prišlo k ich vzniku, protiprávnemu konaniu žalobcu, príčinnej súvislosti medzi konaním a vznikom škody a ani zavineniu žalobcu, pretože zamestnanec zodpovedná zamestnávateľovi iba za škodu spôsobenú úmyselným alebo nedbanlivostným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti. Spôsobenie škody bolo okrem toho aj jedným z dôvodov k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, ktoré dôvody súd právoplatne neuznal za dôvodné. Žalovaný okrem toho rovnako nepreukázal, že tieto škody prerokoval so žalobcom v lehote podľa § 192 odsek 1 Zákonníka práce a to ani so zástupcami zamestnancov podľa § 192 odsek 4 Zákonníka práce. Z uvedených dôvodov uzнал súd za dôvodnú iba obranu žalovaného, čo do výšky 50 eur proti jeho nespornému nároku na zaplatenie cestovných náhrad vo výške 2.443 eur. Žalovaný sa bránil voči nároku žalobcu aj nárokom na vydanie preplatkov na zálohách vyplatených žalobcovi na náklady počas pracovných ciest a ich reálnej spotreby, ktoré si žalobca bezdôvodne ponechal s poukazom na predložené vyúčtovania v celkovej výške 625 eur a to z pracovnej cesty 1, 2/2014 vo výške 154 eur, z pracovnej cesty 3, 4/2014 vo výške 156 eur a z pracovnej cesty 5, 6, 7/2014 vo výške 315 eur. Žalobca však v konaní neuznal, že by predložené vyúčtovania v časti nákladov vypisoval on, pričom ním ani nie sú podpísané, čím žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie výšky vzniknutých nákladov. Žalobca v konaní v časti prijatých záloh potvrdil iba prijatie sumy v celkovej výške 1.550 eur, z vyúčtovania pracovnej cesty 3, 4/2014 vo výške 1.050 eur a z vyúčtovania 5, 6, 7/2014 vo výške 500 eur, podľa vyúčtovania pracovnej cesty 1, 2/2014 nebola poskytnutá žiadna záloha, ale žalovaný evidoval preplatok z minulej cesty 500 eur. Náklady v súvislosti s uvedenými pracovnými cestami však boli oveľa vyššie a to pracovnej cesty 1, 2/2014 vo výške 991,50 eura, pracovnej cesty 3, 4/2014 vo výške 894,05 eura a 5, 6, 7/2014 vo výške 1.131,38 eura, pričom žalobca v konaní tvrdil, že tieto náklady platil aj zo záloh poskytnutých žalovaným na cestovné náhrady. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na preukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu bezdôvodným si ponechaním peňažných prostriedkov 625 eur nemal za preukázanú obranu žalovaného proti nespornému nároku žalobcu vo výške 2.443 eur. Žalovaný sa okrem toho proti nároku žalobcu bránil aj nárokom na vydanie peňažných prostriedkov do výšky poplatku za kvalifikačnú kartu vodiča v hodnote 180 eur, pôvodne 200 eur, s odôvodnením, že právny dôvod na zaplatenie toho poplatku odpadol, pretože pracovný pomer žalobcu k nemu skončil, ale napriek tomu žalobca kartu ďalej používa. Súd však nemal rovnako za preukázanú dôvodnosť tejto obrany, pretože žalovaný nepreukázal v akej výške poplatku za vydanie kvalifikačnej karty vodiča, ktoré pozostávajú z kolkov a poplatkov za absolvovanie kurzu, ktorého výšku zákon č. 280/2006 Z. z. o povinnej základnej kvalifikácii a pravidelnom výcviku niektorých vodičov nestanovuje reálne zaplatil. Uvedená karta je osobným dokladom žalobcu ako vodiča, a teda sám žalobca bol povinný kurz tejto kvalifikácie absolvovať a v prípade ak ho pre neho zabezpečil žalovaný spolu s vydaním osvedčenia a karty, išlo o ich vzájomnú dohodu, pričom žalovaný nepreukázal podmienky uzavretia tejto dohody, a teda ani nárok na vrátenie týchto poplatkov v prípade skončenia pracovného pomeru. Z uvedených dôvodov súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.393 eur ($2\ 443 - 50 = 2\ 393$) do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a pretože žalovaný sa rovnako dostal so zaplatením cestovných náhrad do omeškania, čo sám potvrdil, priznal súd žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania 5,15 % ročne z 73 eur ($517 + 740 = 1\ 257$ a $1\ 257 - 1\ 134 - 50 = 73$) od 01.07.2014 do zaplatenia a 5,05 % ročne z 2.320 eur od 01.10.2014 do zaplatenia, pretože medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný bol so zaplatením dlžných cestovných náhrad podľa § 36a zákona č. 283/2002 Z. z. už v deň uvedený v žalobe v omeškaní, pričom základná sadzba ECB bola v prvých dňoch omeškania 0,15 %, resp. 0,05 % a žalobcovi patrí úrok o 5 bodov vyšší a vo zvyšnej časti žalobu zmielol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že ju pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu a neúspechu. V časti prvého výroku a druhého výroku z troch bol úspešný žalobca, a preto mu patrí náhrada v rozsahu 66,66 % ($33,33 + 33,33 = 66,66$). V časti tretieho výroku patrí náhrada trov konania žalobcovi v rozsahu 11,27 %, pretože bol úspešný v rozsahu 66,90 % ($2\ 393$ eur z $3\ 577$ eur) a žalovaný bol úspešný v rozsahu 33,10 % ($1\ 184$ eur z $3\ 577$ eur) t. j. $66,90 - 33,10 = 33,80$, pričom 33,80 % z 33,33 % je 11,27 %. Žalobcovi patrí náhrada trov konania v rozsahu 77,93 % ($33,33 + 33,33 + 11,27 = 77,93$).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný v časti výrokov 3. a 5. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmenil tak, že nárok žalobcu zamietne a žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania, resp. ich zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie v týchto častiach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že súd prvej inštancie napriek tomu, že dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil absolútne nesprávne právne závery, keď neuznal argumenty žalovaného ohľadne rozsahu vzniknutej škody, ktorá mu bola spôsobená zo strany žalobcu, čo tento v konaní ani nepoprel, a teda mu vznikol nárok na vykonanie jednostranného zápočtu voči pohľadávke žalobcu a jeho nároku na vyplatenie cestovných náhrad. Čo sa týka vzniknutej škody na strane žalovaného, ktorá bola jednoznačne preukázaná v konaní vyplývajúca z predložených faktúr č. 201400114 z 20.05.2014 a č. 201400122 zo dňa 27.05.2014, túto žalobca uznal, že danú škodu v rovnakom rozsahu spôsobil a táto bola riešená aj v rámci jeho zodpovednosti pri výkone povolania ako poistná udalosť v poisťovni Kooperativa, a.s., avšak kvôli nedostatočnému krytiu poistného plnenia, keďže žalobca nemal uzatvorenú poisťku zodpovednosti pri výkone povolania v dostatočnom rozsahu, táto bola zo strany poisťovne žalovanému uspokojená len čiastočne, zvyšný nárok, ktorý ani žalobca nespochybnil, mu započítal voči nevyplateným cestovným náhradám. Žalobca úmyselne v konaní zamlčoval skutočnosti a až následne priznal, že táto škoda bola riešená ako poistná udalosť, veľmi dobre vedel rozsah vzniknutej škody, ako aj to, že poisťovňa uznala jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu, nesporela rozsah poškodenia motorového vozidla a tento bol aj čiastočne uspokojený do rozsahu uzatvoreného poistenia na strane žalobcu. O spôsobe vybavenia poistnej udalosti bol žalobca zo strany poisťovne informovaný, ako aj o rozsahu uplatneného nároku, čo však sa snažil poprieť, hoci poisťovňa po skončení likvidácie poistnej udalosti zaslala na vedomie aj samotnému žalobcovi, ako boli poistné udalosti ukončené. Žalobca v konaní nevedel dostatočne preukázať vzniknutý nárok na vyplatenie uplatnených cestovných náhrad, ktoré si nárokuje voči žalovanému, opakovane tam vznikali rozdiely v uplatnených sumách a vykonaných pracovných cestách, rovnako ako aj to bolo preukázané, že jeho vinou v mesiaci 7/2014 vznikla žalovanému škoda za štyri dni prestoja vozidla, kedy žalobca odmietol vykonať pokyn zamestnávateľa, žalovaného na pokračovanie pracovnej cesty. Uvedenú škodu žalovaný vyčíslil paušálne vo výške 150 Eur na deň, v čom boli zahrnuté jeho straty a náklady v rámci podnikania (platenie lízingu, mzdy, poisťky a pod.), kedy reálne vozidlo zn. EČV: ZM XXX BN, ktoré bolo zverené žalobcovi, nevykonávalo žiadnu činnosť, dokonca žalobca si nárokoval aj na vyplatenie mzdy za dané obdobie, ako aj preplatenie cestovných náhrad. Žalovaný predložil súdu presný rozpis nárokov žalobcu od 1/2014 - 7/2014, nároky na cestovné náhrady, ako aj jednotlivé zápočty, ako mu boli peniaze vyplácané a čo mu bolo odpočítané, čo následne doplnil aj ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré potvrdzovali, aké peniaze žalobca od žalovaného prijal v hotovosti, vyúčtovania jednotlivých pracovných ciest, kde mu boli poskytované zálohy na pracovné cesty a pod., čo sa snažil žalobca opakovane v konaní poprieť, hoci išlo o vyúčtovania písaného rukou. Žalovaný nesúhlasí s rozsahom uplatneného nároku na vyplatenie cestovných náhrad, nakoľko práve konaním žalobcu mu vznikli opakovane na motorovom vozidle, ktoré bolo zverené žalobcovi za účelom výkonu povolania ako jeho zamestnancovi škody, ku ktorým sa aj v konaní žalobca priznal žalobca, avšak zároveň nebol ochotný niesť zodpovednosť za tieto škody, čo je v hrubom rozpore so Zákonníkom práce, zodpovednosťou zamestnanca za zverenú hodnotu, s dobrými mravmi, aby žalovaný niesol zodpovednosť za škody, ktoré spôsobil jeho zamestnanec neodbornou činnosťou. Mal za to, že súd sa nedostatočne vysporiadal s nárokmi žalovaného na vykonanie zápočtov aj v rozsahu peňažných plnení, ktoré poskytol žalobcovi pred každou pracovnou cestou, pričom rozdiely, ktoré si ponechal z následného vyúčtovania, tieto žalovaný započítal voči jednotlivým nárokom.

3. Žalobca sa písomným podaním zo dňa 24.10.2017 vyjadril k podanému odvolaniu žalovaného. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v súlade s ustanovením § 387 CSP potvrdil ako vecne správny a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd správne poukázal v odseku 20 svojho rozhodnutia, že žalovaný uznal nárok žalobcu vo výške 2.443 eur, tento bol medzi stranami nesporný. Správne súd vyhodnotil v konaní vykonané dôkazy a jeho právne posúdenie je vecne správne. S poukazom na ustanovenie § 191 ods. 2 Zákonníka práce uviedol, že uvedenú zákonnú povinnosť si žalovaný ako zamestnávateľ nesplnil, údajnú škodu so žalobcom ako zamestnancom neprerokoval. V prípade nesplnenia podmienky uvedenej v ustanovení § 191 ods. 1 Zákonníka práce, je toto prekážka uplatnenia nároku na náhradu škody zamestnávateľom, tzn. žalovaným. Navyiac ako správne poukazuje súd, z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by za škodu mal zodpovedať žalobca. Žalovaný nepreukázal existenciu písomnej dohody v zmysle ustanovenia § 182 ods. 1 Zákonníka práce, taktiež nepreukázal, že by škoda bola spôsobená úmyselne. V tomto smere jednoznačne poukazuje na ustanovenie § 179 ods. 1, druhá veta Zákonníka práce, v zmysle ktorého

je povinnosťou zamestnávateľa, žalovaného preukázať zamestnancovo, žalobcove zavinenie na vzniku škody s výnimkou ustanovení § 185 a § 182 Zákonníka práce. Opakovane poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal zodpovednosť žalobcu za vznik škody. Uvedené jednoznačne potvrdzuje okrem iného aj žalovaným vyčíslenie údajnej škody vo výške 150 Eur/deň. Takto „paušálne“ vyčíslená škoda nebola podložená žiadnymi relevantnými dokladmi, ktoré by preukazovali, či k vzniknutej škode malo dôjsť. Nad rámec uvedeného opakovane poukazuje na skutočnosť, že žalovaným predĺžené faktúry č. 201400122 a č. 201400114 nie sú dôveryhodné, nakoľko spoločnosť, ktorá ich vystavila nemala v predmete podnikania opravu vozidiel. Podľa právneho názoru žalobcu neobstojí odôvodnenie odvolania žalovaného. Žalovaný sa v priebehu konania, aj v podanom odvolaní bránil tým, že vykonal zrážky voči žalobcovi, nakoľko mu žalobca mal údajne spôsobiť škodu pri plnení pracovných úloh. Ako však na to poukázal súd vo svojom rozhodnutí a rovnako ako na to poukázal žalobca v priebehu konania, žalovaný nespĺnil zákonom predpísané povinnosti a náležitosti pri uplatnení náhrady škody, pokiaľ mu mala nejaká vzniknúť konaním žalobcu. V tomto smere poukazuje na príslušné ustanovenie Zákonníka práce, ktoré neboli zo strany žalovaného ako zamestnávateľa dodržané. Žalobcovi ani pred súdnym konaním, ani v priebehu konania žalovaný nepreukázal vznik škody, za ktorú by niesol žalobca zodpovednosť. Preto konanie žalovaného, ktorým vykonal v rozpore so Zákonníkom práce zrážky za údajne vzniknuté škody, neobstojí, nemožno považovať za zákonné uplatnenie nároku na náhradu škody.

4. Podľa § 470 ods.1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Podľa § 470 ods.2 zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len CSP) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

6. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učinенých podľa OSP zostávajú zachované.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenia povinnosti ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti priznanej istiny 482 eur (t. j. nad sumu 1.911 eur) nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil a vo zvyšnej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 1.911 eur a úrokov z omeškania zo sumy 2.393 eur zrušil, keď dospel k záveru, že v týchto častiach je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

10. Podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

12. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom sporu v danej právnej veci je žaloba žalobcu zo dňa 16.10.2014, ktorou sa žalobca ako zamestnanec domáhal proti žalovanému ako zamestnávateľovi určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 18.08.2014 založeného pracovnou zmluvou zo dňa 31.08.2013 od 01.09.2013, s dohodnutým druhom práce vodič MKD, s dohodnutou výškou mzdy 337,70 eura, s miestom výkonu práce EÚ + podľa potreby, na dobu neurčitú, v znení dodatku o zmene obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 31.12.2013 (dohodnutá výška mzdy 420 eur), náhrady mzdy v sume priemerného zárobku za obdobie dvoch mesiacov v sume 995,82 eura s prísl. a zaplatacia cestovných náhrad vo výške 3.577 eur s prísl. na skutkovom základe, že medzi stranami sporu vznikol pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.03.2013, žalovaný skončil so žalobcom pracovný pomer okamžitým skončením pracovného pomeru listom zo dňa 18.08.2014 podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, doručeným žalobcovi dňa 22.08.2014. Žalobca oznámil žalovanému listom zo dňa 02.09.2014, že netrvá na ďalšom zamestnávaní. Žalobca namietal neplatnosť skončenia pracovného pomeru z dôvodu, že tento právny úkon nie je určitý, zrozumiteľný, keďže dôvod skončenia pracovného pomeru nie je skutkovo vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, navyše skončenie pracovného pomeru nie je dôvodné a žalovaný si tiež nesplnil povinnosť v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce ako hmotnoprávnu podmienku okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalovaný si v zmysle obsahu pracovnej zmluvy, s poukazom na príslušné ustanovenia Zákonníka práce a zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách nesplnil povinnosť a nevyplatil žalobcovi cestovné náhrady a to časť cestovných náhrad za mesiac marec 2014 vo výške 840 eur, časť cestovných náhrad za mesiac apríl a máj 2014 vo výške 740 eur a cestovné náhrady za poslednú pracovnú cestu vo výške 2.320 eur, spolu 3.900 eur. Časť cestovných náhrad žalovaný zaplatil žalobcovi dňa 13.10.2014 vo výške 323 eur. Žalobca k žalobe pripojil pracovnú zmluvu zo dňa 31.08.2013, okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 18.08.2014, výzvu zo dňa 02.09.2014. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe (č. I. 38 spisu) uviedol, že žalobca spôsobil žalovanému za trvania pracovného pomeru škodu tým, že žalobca neuposlúchol príkaz žalovaného, keď žalovaný vyslal žalobcu počas poslednej pracovnej cesty v zahraničí dňa 23.07.2014 z F do GB, čo žalobca odmietol, zostal stáť na mieste (kde vyložil tovar), až do času pokiaľ pre neho nenašli prepravu do SK dňa 28.07.2014. Žalovaný vyčíslil škodu za prestoj vo výške 600 eur (4 dni/150 eur na deň). Po návrate zo služobnej cesty dňa 30.07.2014 žalobca vozidlo žalovanému riadne neodovzdal. Dňa 07.08.2014 telefonicky požiadal žalobcu, aby nastúpil do práce, bezvýsledne, preto žalobcu odhlási zo SP v dňoch 07.08. až 22.08.2014 a skončil so žalobcom pracovný pomer okamžitým skončením. K uplatneným cestovným náhradám uviedol, že keď sa žalobca po 4-6 týždňoch ako vodič kamiónu v EU vrátil z pracovnej cesty na SK, mal 7, resp. 10 dní voľna, ktoré mal zaplatené v základnej mzde, okrem toho keď víkendoval v zahraničí mal 50 eur za sobotu a 50 eur za nedeľu. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca spôsobil žalovanému ďalšie škody a to 1. poškodené/rozbité pravé zrkadlá na vozidle ZM XXX BN, faktúra za opravu bola 349 eur, poisťovňa uhradila sumu 309 eur, rozdiel si od žalobcu neuplatnil, 2. poškodené pneumatiky na vozidle ZM XXX BN, keď si žalovaný nevšimol, že náves šúchal o pneumatiky, pokračoval v jazde až pokiaľ nestrelili, žiadal 50 % z hodnoty pneumatík, keďže boli

ojazdené na 50 %, 3. poškodenie vozidla ZM XXX BN znovu rozbité pravé zrkadlá, poškodené pravé schody, rozbitý pravý blatník, poškodený pravý spojler a spojler za schodíkmi, faktúra za opravu bola 2.344 eur bez DPH, poisťovňa zaplatila 1.305 eur, uplatňuje si voči žalobcovi rozdiel 1.039 eur, 4. škoda za poškodenie auta ZM XXX BN, poškodená ľavá strana vozidla- schodíky, spojler, ozdobné puklice, faktúra za opravu bola 1.399 eur bez DPH, poisťovňa uhradila 527 eur, uplatňuje si rozdiel vo výške 872 eur, 5. poškodenie vozidla ZM XXX BR, ktorého doposiaľ nebola vykonaná oprava, 6. poškodený plech nad prevodovkou (odtrhnutý) na vozidle ZM XXX BR, 100 eur za opravu, 7. za stratu 2 ks nových zadných zábran 100 eur (2 x 50 eur). Žalovaný k vyjadreniu pripojil vyúčtovanie mzdy a mzdových náhrad za mesiace január až júl 2014. Žalobca na pojednávaní dňa 09.09.2015 vo výpovedi uviedol, že podľa ústnej dohody so žalovaným mal jazdiť vonku 6 týždňov, potom mal byť stiahnutý, pri poslednej ceste bol vonku 6 týždňov, volal žalovanému, aby ho stiahol domov, na čo ho žalovaný požiadal, aby otočil ešte Anglicko, tak by bol vonku 8 týždňov, po 8 týždňoch mu zamestnankyňa žalovaného oznámila, že nebol nahlásený domov, že má ísť do Anglicka, čo odmietol, následne mu volal žalovaný, povedal mu, či je lepšie stáť 4 dni vo Francúzsku, kde žalobca aj čakal a následne potom ho žalovaný stiahol domov a po návrate domov došlo medzi nimi ku konfliktu. Žalovaný mu poslal sms správu, že žalobcovi dlhuje sumu 1.984 eur, čo nebolo pravdou a žiadal žalovaného, aby mu poslal na účet peniaze. Ďalej uviedol, že poškodil vozidlo žalovaného počas pracovnej cesty, nechal vozidlo nafotiť poisťovni, čo bolo 2 mesiace pred skončením pracovného pomeru a zabudol na nakládku dorazové dosky v hodnote nižšej než ich ohodnotil žalovaný. Pokiaľ sa jednalo o nakládku v Poprade, nejednalo sa o príkaz žalovaného na nástup do práce. Po návrate z pracovnej cesty vozidlo odstavil ako vždy v P. C., zanesol papiere žalovanému, išlo o bloky za diaľnice, faktúry a pod., ale vyúčtovanie cestovných náhrad neurobil, pretože to nikdy nerobili, ani predtým. Po návrate z cesty bežne býval doma 7 až 10 dní, čerpal náhradné voľno. Po uplynutí náhradného voľna mu žalovaný poslal sms, že sa nakladá Poprad, žalovaný ho nevyzval telefonicky, aby nastúpil do práce. Žalobca na č. I. 99 spisu predložil súdu sms komunikáciu medzi stranami sporu v dňoch 15.08. až 19.08.2014. Na pojednávaní dňa 16.11.2015 žalovaný vo výpovedi uviedol, že ústna dohoda medzi stranami sporu bola taká, že žalobca bude vykonávať zahraničné cesty v trvaní 4 až 6 týždňov, následne mohol byť doma asi 10 dní, mal zaplatené soboty a nedele, stravné, teda čas strávený na ceste, aj za čas, kedy nevykonával prácu, mal dohodnutú mzdu 420 eur brutto a cestovné náhrady 45 eur na deň, pokiaľ išlo o cestu v EÚ, v tom boli zahrnuté aj diéty. Žalobca uzatvoril poisťku na škodu na majetku, ale poisťné plnenie nepokrývalo skutočnú výšku škody, preto k jednotlivým škodám žalovaný vypracoval škodové protokoly, o tieto škody krátil žalobcovi stravné a diéty. Pri poslednej jazde v júli 2014 bol žalobca 4 týždne na ceste, žalovaný požiadal žalobcu, aby ešte jedenkrát otočil Francúzsko, čo žalobca odmietol, nepokračoval v jazde, čakal na nakládku 4 až 6 dní. Za túto dobu žalovaný vyčíslil škodu 150 eur za deň za prestoj, vychádzajúc z leasingových splátok, z poisťného a z ušlého zisku, potom ako bol so škodou žalobca oboznámený, túto škodu znovu strhol zo stravného a z diét. Po návrate domov žalobca vozidlo neodovzdal žalovanému, žalovaný zistil, že vo vozidle chýba 200 litrov nafty, ktorú škodu žalobcovi nestrhli, nebolo z čoho. Po návrate prišiel žalobca jedenkrát do firmy, kedy došlo medzi nimi k hádke. Následne žalobca už so žalovaným nekomunikoval, posielali mu sms a telefonovali od 07.08.2014 s tým, aby nastúpil do práce, nereagoval, tak mu vykazovali absencie, okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 18.08.2014 žalobca prevzal 22.08.2014. Žalovaný uviedol, že uplatnená výška cestovných náhrad je vypočítaná správnym spôsobom, avšak z nich boli odpočítané škody spôsobené žalobcom, ku škodám žalovaný vypracoval škodové protokoly, neboli prejednávané so žalobcom, žalobca škodové zápisy žalobca nepodpísal, dohodu o zrážkach zo mzdy nemali uzatvorenú, ale žalobca mal hmotnú zodpovednosť. Keď poslal žalobcovi sms správu o dlhu žalovaného voči žalobcovi vo výške 1.984 eur, nemal ešte vyčíslené škody na vozidle. Žalobca predložil súdu na č. I. 106 spisu sms komunikáciu strán sporu zo dňa 10. až 18.08.2014. Žalobca na pojednávaní dňa 17.02.2016 uviedol, že jeho pracovná zmluva nebola zmenená, jeho mesačný príjem u žalovaného bol 337,70 eura a k tomu mal cestovné náhrady vo výške 45 eur denne. Súd prvej inštancie rozsudkom (medzitímnym) č. k. 10Cpr/4/2014-111 zo dňa 17.02.2016, právoplatným dňa 14.04.2016, rozhodol tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 18.08.2014 založeného pracovnou zmluvou zo dňa 31.08.2013 je neplatné, dôvodiac s poukazom na ustanovenia § 68 ods.1 písm. b), ods. 2, § 36 ods. 1, § 74 Zákonníka práce, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka dôvodiac tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi listom žalovaného zo dňa 18.08.2014 vyhodnotil ako neplatný právny úkon z dôvodu jeho neurčitosti. Žalobca preukázal, že pracovnú disciplínu v dvoch vytýkaných dôvodoch neporušil, odmietnutie vykonávať prácu a nenastúpenie do práce neporušil, pretože príkaz žalovaného zo dňa 23.07.2014 bol v rozpore s jeho dohodnutými pracovnými povinnosťami (maximálna doba pobytu v zahraničí) a po jeho návrate zo zahraničia 30., resp. 31.07.2014 sa nejednalo zo strany žalovaného o príkaz a teda jeho nesplnením nemohol žalobca porušiť pracovnú disciplínu, pričom v

tom čase mal žalobca okrem toho nárok na dohodnutý odpočinok. V časti vytykaného poškodenia zvereného motorového vozidla a straty, resp. odcudzenia zvereného majetku, sa žalobca na základe vyjadrenia žalovaného v konaní čiastočne doznal, spochybnil však jeho intenzitu, resp. svoje zavinenie. Súd však mal za to, že sám žalovaný toto konanie, ktoré bolo v okamžitom skončení opäť vyjadrené neurčito, nepovažoval za také závažné, že by malo za následok samo o sebe dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd vychádzal z postoja žalovaného, ktorý tieto tvrdené zavinené porušenia pracovných povinností opakovane a dlhodobo riešil jednostranným uplatnením si náhrady škody u žalobcu. Pretože mal súd z vykonaného dokazovania za preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo neurčité a teda neplatné, pričom žalobca v konaní preukázal, že svoje pracovné povinnosti ani neporušil, resp. žalovaný v konaní nepreukázal dôvodnosť svojich tvrdení ohľadne porušenia pracovných povinností zo strany žalobcu, súd sa ďalej z dôvodu hospodárnosti nezaoberal v konaní ďalšou námietkou žalobcu ohľadne absencie splnenia si povinnosti žalovaného prerokovať okamžité skončenie so zástupcami zamestnancov a žalobe v rozsahu určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyhovel. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 27.06.2016 trval na v časti zaplatenia cestovných náhrad na vyčíslení dluhu zo strany žalovaného vo výške 3.577 eur, uviedol, že žalobca jazdil v období od 21.03. do 12.05.2014 53 dní, od 15.05. do 23.05.2014 9 dní, od 30.05. do 31.07.2014 63 dní, teda za uvedené obdobie odjazdil 125 dní, za čo mu prináležia cestovné náhrady spolu vo výške 5.625 eur, keď v zmysle zákona o cestovných náhradách v spojení s opatrením MF SR č. 401/2012 Z. z. v znení neskorších predpisov sadzba stravného za čas nad 12 hodín v kalendárnom dni strávenom v zahraničí pri zahraničnej služobnej ceste predstavuje pre krajiny EÚ sumu vo výške 45 eur. Žalovaný predložil súdu faktúry spoločnosti Pioneer Slovakia s.r.o. vystavené pre odberateľa -žalovaného a to č. 201400122 zo dňa 27.05.2014 na sumu 1.678,80 eura (1.399 eur + DPH) a č. 201400114 zo dňa 20.05.2014 na sumu 2.812,80 eura (2.344 eur + DPH), škodové zápisy zo dňa 31.03.2014 na škodu vo výške 250 eur, zo dňa 31.07.2014 na škodu vo výške 1.911 eur, zo dňa 31.07.2014 na škodu vo výške 600 eur, zo dňa 31.07.2014 na škodu vo výške 100 eur. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 27.06.2016 uznal nárok žalobcu na náhradu dvojnásobku priemerného mesačného zárobku v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru vo výške 716,68 eura (2x358,34 eura) a uviedol, že vzhľadom na vyúčtovanie žalobcu nespochybňuje nárok na cestovné náhrady vo výške 4.049 eura za obdobie od marca do júla 2014, vychádzajúc z vyúčtovania žalovaného nachádzajúceho sa v spise, avšak tento nárok považoval za nedôvodný, pretože žalobcovi boli vyplatené zálohy na cestovné náhrady a došlo ku škodám zo strany žalobcu, ktoré v časti na pojednávaní uznal. Právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní trval na zaplatení cestovných náhrad vo výške 3.577 eur, uznal žalovaným vyplatené zálohy vo výške 300 eur dňa 20.06. a 300 eur dňa 18.07., zálohu vo výške 200 eur nevedel identifikovať, uznal žalovaným výplatu sumy vo výške 1.000 eur dňa 15.05, o výplate sumy vo výške 1.000 eur dňa 26.05. nemal vedomosť, nevedel sa vyjadriť ani k výplate sumy 1.000 eur dňa 18.03. a sumy 500 eur dňa 20.03. Žalobca na č. l. 144 až 149 spisu podrobne špecifikoval zahraničné pracovné cesty v období od 10.01.2014 do 31.07.2014 ako doplnenie dôkazu výpisu z elektronickej karty vodiča predloženej súdu prípisom zo dňa 28.09.2015. Na pojednávaní dňa 19.09.2016 právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na cestovných náhradách spolu vo výške 3.577 eur, keď posledná pracovná cesta skončila 30.07.2014 a to za čas, kedy pracovná cesta trvala viac ako 12 hodín vo výške 45 eur za deň, aj keď bol žalobca v ČR, kde je výška náhrady nie je takáto. Namietal škodové protokoly, ktoré žalobca nepodpísal a neboli prerokované so žalobcom. K škodovému protokolu na č. l. 131 uviedol, že k poškodeniu pneumatík došlo v dôsledku účelového konania žalovaného, ktorý chcel znížiť výšku vozidla, v dôsledku čoho došlo k opotrebeniu, na čo žalobca upozornil žalovaného. K škodovému protokolu na č. l. 133 uviedol, že je pravdou, že žalobca odmietol pokračovať v jazde z dôvodu, že žalovaný nedodrжал svoju časť dohody, namietal tiež výšku škody a uviedol, že ušlý zisk nebol preukázaný. K škodovému protokolu na č. l. 134 uviedol, že k poškodeniu zo strany žalobcu nedošlo, škodu neuznáva. K škodovému protokolu na č. l. 132 uviedol, že faktúra č. 201400122 je vystavené spoločnosťou, ktorá v tom čase zanikla, ktorá spoločnosť v čase vystavenia oboch faktúr nemala oprávnenie na podnikanie v tomto predmete, spochybnil pravdivosť vystavených faktúr, čo sa týka ich výšky, žalobca uznal, že poškodenia, ktoré boli účtované na vozidle sa aj stali, boli vyvolané jeho konaním, ale má podozrenie, že túto škodu si žalovaný nenechal opraviť, vozidlo bolo poistené, leasované, opravu mala hradiť leasingovka. Právny zástupca žalovaného na tomto pojednávaní namietal nejasnosť, neurčitosť vyčíslenia cestovných náhrad vzhľadom na dátumové nezrovnalosti. K námietkam žalobcu k škodovému protokolu na č. l. 131 spisu uviedol, že žalobca nepreukázal, že poškodeniu došlo zavinením žalovaného. K škodovému protokolu na č. l. 133 uviedol, že žalobca si za obdobie prestojov uplatnil cestovné náhrady 180 eur, pričom žiadnu prácu pre žalovaného nevykonával, bol povinný poslúchnuť príkaz žalovaného. K škodovému zápisu na č. l.

spisu 134 uviedol, že žalobca uznal toto poškodenie, čo v zápisnici nie je uvedené. K škodovému zápisu na č. I. 132 spisu uviedol, že faktúry boli predmetom šetrenia, boli zaplatené z poisťky žalobcu nie v celom rozsahu, preto si uplatňuje tento rozdiel, mal za to, že spoločnosť mala oprávnenie si účtovať vyúčtované položky v rámci maloobchodu a že faktúry boli vystavené v súlade so zákonom. Právny zástupca žalovaného ďalej uviedol, že položka vyúčtovania pracovnej cesty je rozdiel medzi zálohami poskytnutými žalobcovi a tým, čo spotreboval, pričom mu tento rozdiel zostal a započítal sa s cestovnými náhradami, keď je pri tejto položke mínus, znamená to, že to je pozitívny rozdiel a tento sa započítava, aj bol započítaný do cestovných náhrad, položka vyplatená záloha sa myslí na mzdu, nie na náklady. Žalobca na tomto pojednávaní uviedol, že sporné faktúry boli hradené z jeho poisťky, vtedy to neriešil, žalovaný mu vyplácal minimálne sumy na náklady, nikdy mu z nich nezostalo, čo by sa malo započítať do cestovných náhrad, bol s vozidlom v poisťovni, k výške škody sa nevie vyjadriť. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 18.10.2016 špecifikoval cestovné náhrady v čase turnusu začatého dňa 10.01.2014 a skončeného dňa 11.03.2014 za čas od 13.01.2014 do 08.03.2014 za 54 dní po 45 eur spolu vo výške 2.430 eur, v čase turnusu začatého dňa 24.03.2014 a skončeného dňa 03.05.2014 za čas od 26.03.2014 do 01.05.2014 za 37 dní po 45 eur spolu vo výške 1.665 eur, v čase turnusu začatého dňa 15.05.2014 a skončeného dňa 23.05.2014 za čas od 17.05.2014 do 21.05.2014 za 5 dní po 45 eur spolu vo výške 225 eur, v čase turnusu začatého dňa 30.05.2014 a skončeného dňa 31.07.2014 za čas od 01.06.2014 do 29.07.2014 za 59 dní po 45 eur spolu vo výške 2.655 eur. Na pojednávaní dňa 07.11.2016 právny zástupca žalobcu uviedol, že uznáva jedinou škodu a to škodu za stratu dorazových dosiek vo výške 50 eur, ostatnú škodu neuznáva s výnimkou poškodenia vozidla. Žalobca nemal o predložených faktúrach vedomosť, nevie sa vyjadriť, či bola škoda primeraná, mal pochybnosť o tom, či vozidlo bolo opravené. Ďalšiu obranu žalovaného neuznal, keď nepreukázal, z čoho pozostáva vyúčtovanie ciest, ani ostatné položky, ktorými sa bránil. Právny zástupca žalovaného na tomto pojednávaní uviedol, že účastníkom poistného vzťahu bol žalobca, ktorému prišlo vyrozumienie z poisťovne, musel vedieť, že škoda nebola uhradená v celom rozsahu, uplatnil si vo vyúčtovaniach kartu vodiča, ktorú žalovaný žalobcovi zaplatil v hodnote 200 eur, ktorú naďalej žalobca užíva u ďalšieho zamestnávateľa, mal za to, že nárok žalobcu bol uspokojený doplatením sumy 320 eur. Na pojednávaní dňa 18.01.2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, pokiaľ sa jedná o žalovaným uplatnenú škodu voči žalobcovi. Právny zástupca žalovaného predložil súdu vyúčtovanie nákladov z pracovnej cesty žalobcu za mesiace január až júl 2014, výdavkové pokladničné doklady zo dňa 18.03.2014, 20.03.2014, 126.05.2014, písomné doklady o vklade v hotovosti žalovaného na účet žalobcu zo dňa 15.05.2014, 20.06.2014, 18.07.2014, oznámenia KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. o poistnom plnení zo dňa 31.07.2014, zápis o obhliadke poškodeného motorového vozidla zo dňa 08.08.2014, výpočet škody za prestoj vozidla. Právny zástupca žalovaného viedol, že predloženými vyúčtovaniami preukazuje, že žalobcovi vyplácal zálohové platby pred pracovnými cestami, ktorými sa mali financovať potrebné výdavky a žalobca po ich skončení sám vypracoval predložené vyúčtovania, na záver vyúčtovania v časti podpis suma predstavuje tú sumu, ktorá mu zostala a je pozitívnym rozdielom vyplatených záloh a nákladov a túto sumu mu žalovaný následne započítal do cestovných náhrad, samotný žalobca potvrdzoval prevzatie týchto záloh v tabuľke hneď na začiatku, a to zostatok z minulej cesty a vyplatené zálohy. Predložené výdavkové doklady preukazujú vyplatené zálohy žalovaným žalobcovi k cestovným náhradám za celé sporné obdobie, ide o platby 1.500 eur, 2.000 eur, 300 eur, 300 eur. Časť peňazí bola poskytnutá v hotovosti a časť prevodom, k čomu žalovaný predložil výpisy z banky, ide o sumy 1.000 eur, 500 eur, 1.000 eur, 1.000 eur, 300 eur, 300 eur. Na pojednávaní dňa 24.05.2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na zaplatení cestovných náhrad vo výške 4.545 eur, uznáva zo strany žalovaného poskytnutie záloh vo výške 1.600 eur, z ktorých časť bola započítaná aj na výdavky so zahraničnými cestami v súlade s vyjadrením žalobcu. V porovnaní so žalobou vznikol rozdiel vo výpočte nároku na cestovné náhrady, rozporuje pravosť podpisu žalobcu na výdavkových dokladoch predložených žalovaným zo dňa 20.03. a 26.05.2014. Neuznáva vyššiu sumu titulom poskytnutých záloh žalovaným. Následne žalobca na pojednávaní vo výpovedi uviedol, že trvá na zaplatení cestovných náhrad iba vo výške 2.443 eur, ďalej uviedol, že počas zahraničných ciest platil položky označené v kolónke EUR, na č. I. 192 až 196 spisu čísla uvedené v hornej časti záloha nevypisoval on, ale žalovaný. Časť týchto súm písal aj žalobca a to na č. I. 192 suma 500 + 300 + 250, na druhej strane sumu 569,48 nepísal žalobca, ani na č. I. 193 sumu 355,28, ani na druhej strane sumu 207,33, pričom na týchto štyroch stranách nepísal ani časť spolu náklady a vyúčtovanie prepravy. Uznáva, že na č. I. 194 hore vypisoval 500, pričom 400 + 300 + 200 už nevypisoval, ani časť spolu náklady a vyúčtovanie prepravy, na č. I. 194 na druhej strane a 195 a druhej strany č. I. 195, č. I. 196 nič nevypisoval v týchto častiach. Ďalej uviedol, že stravné mu vyplácal žalovaný po návrate zo zahraničnej cesty, ukončenej pracovnej cesty. Právny zástupca žalovaného nerozporoval vyplatenie stravného po ukončení pracovnej cesty, ani skutočnosť, že žalovaný

nevyplácal žalobcovi náhrady riadne a včas, preto sa 100 eur, ktoré vyplatil výdavkovým dokladom na č. I. 199 spisu, mohlo týkať ukončenia predchádzajúceho turnusu, žalovaný uznáva, že od januára do júla 2014 vznikol žalobcovi nárok na cestovné náhrady 6.543 eur, ktoré mu boli titulom záloh vyplatené vo výške 4.100 eur, teda uznáva dlh vo výške 2.443 eur. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že uznáva škodu vo výške sumu 50 eur za stratené zábrany, ostatné škody neuznal, keď likvidačné spisy nie sú kompletne, škoda nebola so žalobcom prejednaná do jedného mesiaca, čo v prípade listu č. I. 263 spisu nebolo. Poistné udalosti boli tri, dve boli zlikvidované, v prípade dvoch poistných udalostí, ktoré nerozporuje zaplatil žalovanému sumu 145 eur a sumu 34,36 eura ako spoluúčasť. Tretia poistná udalosť bola tiež riešená poisťovňou, ale tá odmietla plniť, v tomto prípade žalobca rozporuje pravosť podpisu žalobcu na č. I. 259, 263, škoda s nim nebola prerokovaná, faktúry vystavila spoločnosť, ktorá to nemala v predmete podnikania, v čase vystavenia jednej faktúry neexistovala. Právny zástupca žalovaného súhlasil s ustálením škody na stratených zábranách vo výške 50 eur. Uviedol, že v konaní sa jedná o dve poistné udalosti, nevysporiadané, nahlásené zo dňa 14.05.2014, č. 9559960177 (faktúra na 2.344 eur bez DPH, z ktorej poisťovňa uhradila sumu 1.305 eur žalovanému), č. 9559960134 (faktúra na 1.399 eur bez DPH) z ktorej poisťovňa uhradila žalovanému sumu 526,56 eura, rozdiel nebol žalovanému vyplatený s poukazom na limit poistnej zmluvy. Trval na škode za prestoj vo výške 600 eur, na škode za poškodenie pneumatík, na škode vo výške 180 eur na karte vodiča (pôvodne uplatnenej vo výške 200 eur) ako poplatku za vybavenie karty vodiča, ktorý zaplatil žalovaný a žalobca ju ďalej využíva, ktorý nárok vznikol z dôvodu skončenia pracovného pomeru. Právny zástupca žalobcu uviedol, že k faktúre na č. I. 129 nebol doložený fakturačný spis, k faktúre na č. I. 130 uviedol, že žalobca nepodal písomné oznámenie, nerozporuje, že telefonicky oznámil poistnú udalosť, ale spornú faktúru nevidel. Neuznáva poplatok za kartu vodiča, tento poplatok však odpočítal od svojho nároku pri podaní žaloby. Namietal aj voči faktúre na sumu 2.344 eur, keď išlo o škodu z nebanlivosti, za ktorú žalobca zodpovedá len do výšky štvornásobku priemerného mesačného zárobku a nebolo preukázané, že vozidlo bolo zverené žalobcovi. Žalobca na pojednávaní uviedol, že nerozporuje, že počas poistnej udalosti bolo poškodené pravé zrkadlo veľké, malé pravé schodíky, pravé predné čelo, zadný spojler za schodíkmi, ako na č. I. 257, nerozporuje, že faktúra na č. I. 130 sa týkala tohto poškodenia, určite však nepoškodil tie isté schodíky, panel za schodíkmi tak, že by obe poistné udalosti nahlasoval ten istý deň. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že nerozporuje výšku mzdových náhrad na ktorých sa dohodli, nerozporuje nárok na cestovné náhrady vo výške 2.443 eur, ktoré neboli vyplatené, ale žalovaný si dôvodne započítava škodu vyplývajúcu zo škodových zápisov, ako aj z vyúčtovania pracovnej cesty, keď bolo preukázané, že žalobca si ponechal sumu 625 eur na základe vzájomnej dohody, ktoré nespotreboval za obdobie január až júl 2014, započítava si poplatok za kartu vodiča vo výške 180 eur. Následne súd prvej inštancie vydal napadnutý rozsudok.

13. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (III. výrok) s poukazom na dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), h) CSP, teda tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že žalobcovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, keď v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie v danej právnej veci nezohľadnil žalovaným uplatnenú vzájomnú pohľadávku na započítanie a to náhradu škody na motorovom vozidle ZM XXX BN vo výške 1.911 eur (1.039 eur + 872 eur), náhradu škody za prestoj vo výške 600 eur, bezdôvodné obohatenie spočívajúce v preplatku na cestovných náhradách vo výške 625 eur.

14. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa zaplata sumy 2.393 eur dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v časti o zaplata priznanej istiny 482 eur (t. j. nad sumu 1.911 eur) nie je dôvodné, keď aj z obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie v tejto časti zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v tejto časti v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a odvolací súd sa stotožňuje aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo veci, na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v tejto časti nižšie uvádza dôvody, na základe ktorých nevidel také dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie v tejto časti odchýliť.

15. Podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185.

16. Podľa § 179 ods. 2 Zákonníka práce, zamestnanec zodpovedá aj za škodu, ktorú spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom.

17. Zákonník práce ustanovuje rámcové pravidlá pre všeobecnú zodpovednosť zamestnanca za škodu, ktoré sa aplikujú na zodpovednosť zamestnanca za škodu, ktorá vznikla zavineným porušením povinností zamestnanca pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, a nie sú upravené iným osobitným ustanovením. Zamestnávateľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázať všetky predpoklady na vznik nároku zo zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to: a) protiprávne konanie zamestnanca spočívajúce v porušení povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, d) zavinenie zamestnanca. Protiprávne konanie je konanie v rozpore s objektívnym právom. V oblasti pracovného práva je to konanie škodcu, ktoré je v rozpore s právnou povinnosťou vyplývajúcou pre neho z pracovnoprávneho vzťahu. Porušenie povinností zamestnanca pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením môže spočívať v porušení ustanovení Zákonníka práce, ustanovení kolektívnej zmluvy, pracovného poriadku, určených pracovných postupov, ale aj ustanovení pracovnej zmluvy alebo iných právnych predpisov, ktoré majú pracovnoprávny charakter. Iná škoda predstavuje majetkovú hodnotu, ktorá zodpovedá tomu, o čo by sa majetok poškodeného zväčšil, ak by nedošlo k škodnej udalosti. Takouto inou škodou je napríklad ušlý zisk zamestnávateľa, ktorý vznikol ako dôsledok poškodenia stroja a zastavenia výroby, no škodou je aj ujma na zdraví zamestnancov. Zamestnanec v zásade zamestnávateľovi zodpovedá iba za skutočnú škodu. Len výnimočne, napríklad pri úmyselne spôsobenej škode, zodpovedá aj za ušlý zisk. Zavinenie ako predpoklad zodpovednosti zamestnanca za spôsobenú škodu musí zamestnávateľ preukazovať iba v prípade aplikácie všeobecnej zodpovednosti, ktorá nastupuje, ak neboli splnené okolnosti pre založenie osobitnej zodpovednosti podľa § 182 - § 185 Zákonníka práce. Povinnosť zamestnávateľa preukázať zavinenie zamestnanca je dôkazom o aplikácii prezumpcie nevinu v Zákonníku práce. Zákonník práce pozná dve výnimky z tejto zásady, upravené v § 182 - § 185 Zákonníka práce, v ktorých je zodpovednosť zamestnanca upravená ako zodpovednosť s prezumpciou viny, t. j. zamestnanec musí preukázať svoju nevinu, resp. ak sa chce zbaviť zodpovednosti celkom, prípadne sčasti, musí preukázať, že škoda vznikla celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

18. Podľa § 182 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. V dohodách sa môže so zamestnancami súčasne dohodnúť, že ak budú pracovať na pracovisku s viacerými zamestnancami, ktorí uzatvorili dohodu o hmotnej zodpovednosti, zodpovedajú s nimi za schodok spoločne (spoločná hmotná zodpovednosť).

19. Podľa § 182 ods. 2 Zákonníka práce, dohoda o hmotnej zodpovednosti sa musí uzatvoriť písomne, inak je neplatná.

20. R 12/1976 (s. 73, 74): Charakteristickými znakmi zverených hodnôt, ktoré je pracovník povinný vyúčtovať, je ich určenie na obeh alebo obrat a osobná dispozícia zodpovedného pracovníka nimi po celú dobu, po ktorú sú mu zverené. Z týchto hodnôt sú vylúčené základné prostriedky (napr. motorové vozidlá) a drobné krátkodobé predmety v používaní (napr. inventárne predmety). Dohody o hmotnej zodpovednosti, ktorých predmetom sú motorové vozidlá, sú neplatné a zodpovednosť vodiča za zverené auto možno posudzovať len podľa ustanovenia § 172 ZP (teraz § 179). Prepravovaný tovar však predstavuje hodnotu v zmysle ustanovenia § 176 ods. 1 ZP (teraz § 182) aj vtedy, ak má povahu základných prostriedkov alebo predmetov postupnej spotreby. Pri predmetoch postupnej spotreby prevzatých na vyúčtovanie súdy vo svojom rozhodovaní vychádzajú z konkrétnej okolnosti prípadu. Ak hmotne zodpovedný pracovník nemal vytvorené podmienky umožňujúce mu starať sa o zverené hodnoty bez rizika strát, súdy správne hmotnú zodpovednosť neuznávajú. Pokiaľ sa škoda týka predmetov vybavenia predajne, zodpovednosť vedúcich predajní v takýchto prípadoch treba posudzovať podľa ustanovenia § 172 ZP (teraz § 179). Za predmet hmotnej zodpovednosti treba považovať návratné

obaly. Treba však rozlišovať medzi prevzatou hmotnou zodpovednosťou za obaly (ich nevyúčtovanie je schodkom) a medzi prípadmi, keď obaly neboli zverené na vyúčtovanie (pri týchto obaloch potom ide o zodpovednosť pracovníkov podľa § 172 ZP (teraz § 179)). Treba teda vždy zistiť všetky okolnosti významné pre posúdenie otázky, či bola založená hmotná zodpovednosť týkajúca sa obalov a aké boli konkrétne pracovné podmienky na manipuláciu a skladovanie obalov (z hľadiska spoluzodpovednosti organizácie).

21. Podľa § 186 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť zamestnávateľovi skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak škodu neodstráni uvedením do predchádzajúceho stavu a ak túto škodu zamestnávateľ od zamestnanca požaduje.

22. Podľa § 186 ods. 2 Zákonníka práce, náhrada škody spôsobená z nedbanlivosti, ktorú zamestnávateľ požaduje od zamestnanca, nesmie u jednotlivého zamestnanca presiahnuť sumu rovnajúcu sa štvornásobku jeho priemerného mesačného zárobku pred porušením povinnosti, ktorým spôsobil škodu. Toto obmedzenie neplatí, ak ide o osobitnú zodpovednosť zamestnanca podľa § 182 až 185 alebo ak bola škoda spôsobená pod vplyvom alkoholu alebo po požití omamných látok alebo psychotropných látok.

23. Podľa § 186 ods.3 Zákonníka práce, ak bola škoda spôsobená úmyselne, môže zamestnávateľ okrem skutočnej škody požadovať aj náhradu ušlého zisku, ak by jej neuhradenie odporovalo dobrým mravom.

24. V ustanovení § 186 ods. 1 Zákonníka práce je vyjadrená zásada, podľa ktorej sa vo všeobecnosti nahrádza skutočná škoda, pričom prednosť pred peňažnou náhradou škody má navrátenie do predošlého stavu, t. j. naturálna reštitúcia. Zamestnávateľ má nárok na náhradu skutočnej škody v plnej výške v prípadoch osobitných druhov zodpovednosti, a to: a) zodpovednosť za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, a to v prípade hmotnej zodpovednosti tak jednotlivého zamestnanca, ako aj v prípade spoločnej hmotnej zodpovednosti (§ 189), b) zodpovednosť za stratu zverených predmetov (§ 185), c) zodpovednosť za škodu spôsobenú pod vplyvom alkoholu alebo po požití omamných látok alebo psychotropných látok, d) zodpovednosť za škodu spôsobenú úmyselne, e) zodpovednosť zamestnanca, ktorý sa uvedie vlastnou vinou do takého stavu, že nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť následky svojho konania. V takom prípade zamestnanec objektívne zodpovedá za škodu v tomto stave spôsobenú (§ 180 ZP), t. j. na vyvodenie zodpovednosti zamestnanca za škodu sa nevyžaduje preukázanie zavinenia zamestnanca pri porušení jeho právnej povinnosti, majúcej za následok spôsobenie škody, vyžaduje sa však preukázanie skutočnosti, že zamestnanec sa vlastnou vinou dostal do takého stavu, že nie je schopný ovládnuť svoje konanie alebo posúdiť následky svojho konania. Vo všetkých ostatných prípadoch zodpovednosti zamestnanca za škodu Zákonník práce limituje výšku náhrady škody u jednotlivého zamestnanca, a to v závislosti od výšky priemernej mzdy zamestnanca v čase pred porušením povinnosti, ktorým bola spôsobená škoda. Zákonník práce zamestnávateľom umožňuje uplatňovať nárok na náhradu škody spôsobenej z nedbanlivosti maximálne vo výške 4-násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca s výnimkou osobitných druhov zodpovednosti. Zákonná limitácia výšky náhrady škody sa vzťahuje na každý jednotlivý prípad zodpovednosti zamestnanca nezávisle ani na počte poškodených zamestnávateľov, ani na časom období, v ktorom sa voči zamestnancovi nároky úspešne uplatnia, ani na pôvode vzniku škody. To znamená, ak zamestnanec jedným konaním zapríčinil vznik viacerých zodpovednostných právnych vzťahov, zákonná limitácia nároku na náhradu škody vo výške štvornásobku priemerného zárobku sa uplatní pre prípad každej jednej zodpovednosti za škodu bez ohľadu na celkovú sumu náhrady škody, ktorú bude zamestnanec povinný plniť. Pojem priemerný zárobok sa vykladá ako hrubý mesačný zárobok, vychádzajúc z definície pojmu určenej ustanovením § 134 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého priemerný zárobok na pracovnoprávne účely sa zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

25. Podľa § 191 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá. Požadovanú náhradu škody určí zamestnávateľ.

26. Podľa § 191 ods. 2 Zákonníka práce, zamestnávateľ prerokuje požadovanú náhradu škody so zamestnancom a oznámi mu ju najneskôr do jedného mesiaca odo dňa, keď sa zistilo, že škoda vznikla a že za ňu zamestnanec zodpovedá.

27. Podľa § 191 ods. 3 Zákonníka práce, ak zamestnanec uzná záväzok nahradiť škodu v určenej sume a ak s ním zamestnávateľ dohodne spôsob náhrady, je zamestnávateľ povinný uzatvoriť dohodu písomne, inak je dohoda neplatná. Osobitná písomná dohoda nie je potrebná, ak škoda bola už uhradená.

28. Podľa § 191 ods. 4 Zákonníka práce, požadovanú náhradu škody a obsah dohody o spôsobe jej úhrady s výnimkou náhrady škody nepresahujúcej 50 eur je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov.

29. Ustanovenie § 191 ods. 1 Zákonníka práce výslovne vyjadruje, že zamestnávateľ je nositeľom práva, nie povinnosti vymáhať od zamestnanca ním spôsobenú škodu. Druhá veta ustanovenia ods. 1 zveruje zamestnávateľovi ako poškodenému právo ustáliť výšku škody, ktorú bude od zamestnanca žiadať nahradiť. Ustanovenie § 191 ods. 2 Zákonníka zakladá pre zamestnávateľa dve povinnosti vo vzťahu k požadovanej náhrade škody, a to 1. povinnosť oznámiť ju zamestnancovi, 2. povinnosť prerokovať ju so zamestnancom. Zamestnávateľ je povinný tieto dve povinnosti splniť najneskôr v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa zistilo, že škoda vznikla a že za ňu zodpovedá konkrétny zamestnanec. Nesplnenie týchto povinností zamestnávateľom (omeškanie zamestnávateľa) Zákonník práce nespája so žiadnou sankciou. S poukazom na ustanovenie § 36 Zákonníka práce jednomesačná lehota je iba poriadkovou lehotou, preto jej nedodržanie nebráni zamestnávateľovi náhradu škody uplatniť na súde.

30. Z III (s. 81): Ak organizácia uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorej výšku určila bez prejednaní s pracovníkom a príslušným odborovým orgánom, a pracovníkovi výšku požadovanej náhrady škody vôbec neoznámila, ide o nárok, ktorého splatnosť v zmysle ustanovenia § 253 ods. 2 ZP (teraz § 563 OZ) ešte nenastala. V tomto prípade sa požadovaná náhrada škody stáva splatnou do troch dní odo dňa, keď návrh na začatie rozhodcovského konania, prípadne súdneho konania bol doručený pracovníkovi, a účinky omeškania v zmysle ustanovenia § 256 ZP (teraz § 520 OZ) nastanú len uplynutím lehoty.

31. V 2/1967Zo znenia ustanovenia § 191 ods. 2 a 4 ZP ani z ich účelu a zmyslu nemožno vyvodiť, že prerokovanie náhrady škody so zamestnancom a s odborovým orgánom (teraz so zástupcami zamestnancov) má charakter procesnoprávnej podmienky, ktorej nedostatok by bránil uplatneniu nároku v súdnom konaní. Ak zamestnávateľ uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorej výšku určil bez prerokovania so zamestnancom a s príslušným odborovým orgánom (teraz so zástupcami zamestnancov), a zamestnancovi výšku požadovanej škody vôbec neoznámil, ide o nárok, ktorého splatnosť v zmysle Zákonníka práce ešte nenastala. V tomto prípade sa požadovaná náhrada škody stáva splatnou do troch dní odo dňa, keď bol návrh na začatie súdneho konania zamestnancovi doručený a dôsledky omeškania nastanú až uplynutím tejto lehoty.

32. Podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce, ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať.

33. Podľa § 222 ods. 2 Zákonníka práce, bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

34. Podľa § 222 ods. 3 Zákonníka práce, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na čí úkor bol získaný. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

35. Podľa § 222 ods. 4 Zákonníka práce, s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, ak ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne.

36. Podľa § 222 ods. 5 Zákonníka práce, ten, kto predmet bezdôvodného obohatenia vydáva, má právo na náhradu potrebných nákladov, ktoré na vec vynaložil.

37. Podľa § 222 ods. 6 Zákonníka práce, vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty.

38. Zásadnou podmienkou aplikácie právnej úpravy bezdôvodného obohatenia podľa pracovného práva je, aby bol neoprávnený majetkový prospech získaný z plnení na základe existujúceho pracovnoprávneho vzťahu medzi subjektmi v postavení zamestnanca a zamestnávateľa. Právny inštitút bezdôvodného obohatenia a jeho aplikácia v pracovnoprávnych vzťahoch má vo vzťahu k právnej úprave zodpovednosti za škodu v pracovnom práve subsidiárnu povahu. Použitie ustanovení o bezdôvodnom obohatení nastupuje, až vtedy, keď nie je možné založiť konkrétny druh pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu.

39. V R 26/1975 (s. 152): Neoprávneným majetkovým prospechom v zmysle ustanovenia § 243 ods. 3 ZP (teraz § 222) sú aj neprávom vyplatené sumy na mzdách, keď k ich výplате došlo spravidla omylom mzdovej účtárne alebo z neznalosti mzdového predpisu a pod. Treba zdôrazniť, že môže ísť o neprávom vyplatené peňažné sumy akéhokoľvek druhu, teda nielen z titulu mzdy. Týka sa to však aj súm, ktoré organizácia vyplatila pracovníkovi na základe právoplatného rozsudku, ktorý bol neskôr zrušený. To, že pohľadávka bola priznaná súdnym rozhodnutím, na jej charaktere nič nemení a nie je dôvod, pre ktorý by sumy vyplatené podľa súdneho rozhodnutia nemali podliehať režimu ustanovenia § 243 ods. 3 ZP (teraz § 222; porovnaj R 49/1965). Správne teda rozhodol okresný súd, keď zamietol žalobu organizácie na vrátenie preplatku z titulu odškodnenia pracovného úrazu, pretože žalovaný prijal plnenie v dobrej viere na základe právoplatného rozsudku, ktorým bolo určené 20 %-né spoluzavinenie na úraze, a tento rozsudok bol neskôr zrušený a v novom rozsudku bolo určené 50 %-né spoluzavinenie.

40. Podľa § 36a zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, náhrady poskytované podľa tohto zákona sú splatné v lehote podľa § 36 ods. 8. Ak má zamestnávateľ z dôvodu neprítomnosti zamestnanca na pracovisku zamestnávateľa znemožnené v lehote splatnosti poskytnúť náhrady v cudzej mene, poskytne ich v lehote splatnosti v eurách.

41. Podľa § 36 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, zamestnávateľ je povinný poskytnúť zamestnancovi preddavok na náhrady podľa tohto zákona do sumy predpokladaných náhrad (ďalej len „preddavok“) pri vyslaní na zahraničnú pracovnú cestu a pri vyslaní do štátu Európskej únie. Zamestnávateľ je povinný poskytnúť zamestnancovi preddavok pri inej skutočnosti zakladajúcej nárok na náhrady iba na žiadosť zamestnanca.

42. Podľa § 36 ods. 8 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, zamestnávateľ je povinný do desiatich pracovných dní odo dňa predloženia písomných dokladov vykonať vyúčtovanie pracovnej cesty alebo inej skutočnosti zakladajúcej nárok na náhrady podľa tohto zákona a uspokojiť nároky zamestnanca, ak nie je v kolektívnej zmluve, alebo v písomnej dohode so zamestnancom dohodnutá, alebo vo vnútornom predpise zamestnávateľa určená dlhšia doba, najdlhšie však do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom boli predložené písomné doklady.

43. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci spornej otázky (ktorá je predmetom odvolacieho konania v zmysle bodu 13. tohto rozsudku) zaujal právny názor s poukazom na ustanovenia § 179 ods. 1, § 182 ods. 1, 2, § 186 ods. 1, 2, 3, § 189 ods. 1, § 191 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len Zákonník práce), § 36a, § 36 ods. 8 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, § 453 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., že nárok žalobcu na náhradu vo výške 2.393 eur (2.443 eur - 50 eur) podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách bol dôvodný, keď tento právny nárok žalobcu sa stal medzi stranami sporu v konaní nesporným a žalovaným uplatnená vzájomná pohľadávka na započítanie nebola dôvodná (náhrada škody na motorovom vozidle ZM XXX BN vo výške 1.911 eur, t. j. 1.039 eur + 872 eur, náhrada škody za prestoj vo výške 600 eur, vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 625 eur) dôvodiac tým, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca viackrát poškodil nákladné motorové vozidlo, ktoré viedol a ktorého držiteľom bol žalovaný, ktorému poisťovňa, v ktorej mal žalobca uzavretú poisťovňu o poistení zodpovednosti za škodu vyplatila časť spôsobenej škody. Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, že by žalobca zodpovedal za uvedenú škodu v plnej výške, pretože žalovaný nepreukázal, že by mu bolo vozidlo zverené, pretože nepredložil písomnú dohodu

podľa § 182 odsek 1 Zákonníka práce a nepreukázal, že škodu spôsobil úmyselným konaním, pričom uvedená obrana prevyšuje minimálne v prípade škody zo 14.04.2014 štvornásobok priemernej mesačnej mzdy žalovaného. Nebolo preukázané, že by žalovaný uvedenú škodu so žalobcom prerokoval a už vôbec nie v lehote podľa § 192 odsek 1 Zákonníka práce a so zástupcami zamestnancov podľa § 192 odsek 4 Zákonníka práce. Uvedenej povinnosti nezabavuje žalovaného ani skutočnosť, že poisťné plnenie mu bolo vyplatené na základe poisťnej zmluvy uzavretej medzi poisťovňou a žalobcom. Sporná však bola aj výška škody, pretože žalobca namietal obe faktúry predložené žalovaným. Súd mal rovnako ako žalovaný pochybnosti o pravdivosti oboch faktúr, pretože ich vystavila spoločnosť, ktorej predmetom podnikania nebola oprava vozidiel, v čase vystavenia faktúry č. 201400122 táto spoločnosť už podnikala pod iným obchodným menom ako bolo na faktúre uvedené a z likvidačného spisu č. 9559960177 nie je zrejmé, akým spôsobom bola škoda zlikvidovaná a či vôbec bola faktúra č. 201400114 z 20.05.2014 na 2.344 eur bez DPH poisťovni predložená. Hoci z oboch faktúr je zrejmé, že nimi boli vyúčtované opravy inej časti vozidla (pravej a ľavej), a teda nešlo o duplicitnú opravu a hoci omylom nebol vyžiadany likvidačný spis č. 9559960122, súd mal za to, že žalovanému sa nepodarilo preukázať nesporné dôvodnosť jeho obrany v časti tohto nároku. Žalobca spôsobenie ostatných škôd žalovanému neuznal, pričom žalovaný nepreukázal, že prišlo k ich vzniku, protiprávnemu konaniu žalobcu, príčinnej súvislosti medzi konaním a vznikom škody a ani zavineniu žalobcu, pretože zamestnanec zodpovedná zamestnávateľovi iba za škodu spôsobenú úmyselným alebo nedbanlivostným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti. Spôsobenie škody bolo okrem toho aj jedným z dôvodov k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, ktoré dôvody súd právoplatne neuznal za dôvodné. Žalovaný okrem toho rovnako nepreukázal, že tieto škody prerokoval so žalobcom v lehote podľa § 192 odsek 1 Zákonníka práce a to ani so zástupcami zamestnancov podľa § 192 odsek 4 Zákonníka práce. Žalovaný sa bránil voči nároku žalobcu aj nárokom na vydanie preplatkov na zálohách vyplatených žalobcovi na náklady počas pracovných ciest a ich reálnej spotreby, ktoré si žalobca bezdôvodne ponechal s poukazom na predložené vyúčtovania v celkovej výške 625 eur a to z pracovnej cesty 1, 2/2014 vo výške 154 eur, z pracovnej cesty 3, 4/2014 vo výške 156 eur a z pracovnej cesty 5, 6, 7/2014 vo výške 315 eur. Žalobca však v konaní neuznal, že by predložené vyúčtovania v časti nákladov vypisoval on, pričom ním ani nie sú podpísané, čím žalovaný neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie výšky vzniknutých nákladov. Žalobca v konaní v časti prijatých záloh potvrdil iba prijatie sumy v celkovej výške 1.550 eur, z vyúčtovania pracovnej cesty 3, 4/2014 vo výške 1.050 eur a z vyúčtovania 5, 6, 7/2014 vo výške 500 eur, podľa vyúčtovania pracovnej cesty 1, 2/2014 nebola poskytnutá žiadna záloha, ale žalovaný evidoval preplatok z minulej cesty 500 eur. Náklady v súvislosti s uvedenými pracovnými cestami však boli oveľa vyššie a to pracovnej cesty 1, 2/2014 vo výške 991,50 eura, pracovnej cesty 3, 4/2014 vo výške 894,05 eura a 5, 6, 7/2014 vo výške 1.131,38 eura, pričom žalobca v konaní tvrdil, že tieto náklady platil aj zo záloh poskytnutých žalovaným na cestovné náhrady. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na preukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu bezdôvodným si ponechaním peňažných prostriedkov 625 eur nemal za preukázanú obranu žalovaného proti nespornému nároku žalobcu vo výške 2.443 eur.

44. Odvolací súd s poukazom na odvolací dôvod odvolateľa v tom, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ nezohľadnil žalovaným uplatnenú vzájomnú pohľadávku na započítanie v časti náhrady škody za prestoj vo výške 600 eur, dospel k záveru, že tento odvolací dôvod odvolateľa nie je dôvodný. Je tomu tak z dôvodu, že súd prvej inštancie vecne správne rozhodol, keďže v danom prípade v zmysle stanovenia § 179 Zákonníka práce žalovaného ako zamestnávateľa zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať všetky predpoklady na vznik nároku zo zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to -protiprávne konanie zamestnanca spočívajúce v porušení povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, - vznik škody, - príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, - zavinenie zamestnanca. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, keďže v konaní nepreukázal, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, t. j. takého konania, ktoré bolo v rozpore s právnou povinnosťou žalobcu vyplývajúcou pre žalobcu z pracovnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením, spočívajúceho či už v porušení ustanovení Zákonníka práce, určených pracovných postupov, pracovnej zmluvy, resp. iných právnych predpisov, ktoré majú pracovnoprávny charakter. Strany sporu zhodne tvrdili, že bola medzi nimi ústna dohoda o čase trvania pracovnej cesty žalobcu ako zamestnanca a o čase trvania následného pracovného voľna žalobcu ako zamestnanca, avšak žalobca a žalovaný v konaní udávali rozdielnu dĺžku doby trvania pracovnej cesty žalobcu podľa ich vzájomnej ústnej dohody. Za daného preukázaného skutkového stavu pokiaľ sa jedná o pracovnú cestu žalobcu v čase posledného turnusu (30.05. až 31.07.2014), žalovaný ako zamestnávateľ vysielajúci

žalobcu ako zamestnanca na pracovnú cestu nepreukázal v konaní (pri rozpornosti tvrdení strán sporu), že žalobca spôsobil škodu za prestoj za 4 dni (24.07. - 27.07.2014) vo výške 600 eur. Žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal v konaní dohodnutý čas trvania tejto pracovnej cesty žalobcu v rozsahu zakladajúcom protiprávne konanie žalobcu ako zamestnanca spočívajúce v porušení povinností pri plnení pracovných úloh, teda nedôvodné odmietnutie pracovnej cesty (pokračovania v pracovnej ceste) zo strany žalobcu ako zamestnanca, teda žalovaný nepreukázal, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, t. j. takého konania, ktoré bolo v rozpore s právnou povinnosťou žalobcu vyplývajúcou pre žalobcu z pracovnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu pri plnení pracovných úloh, spočívajúceho či už v porušení ustanovení Zákonníka práce, určených pracovných postupov, pracovnej zmluvy, resp. iných právnych predpisov, ktoré majú pracovnoprávny charakter. Odvolací súd navyše dodáva s poukazom na vyššie uvedené dôvody, že čas, ktorý na pracovnej ceste spadá do pracovného času zamestnanca, strávený bez jeho zavinenia inak ako plnením pracovných úloh, sa na účely zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách o cestovných náhradách považuje za výkon práce.

45. Odvolací súd s poukazom na odvolací dôvod odvolateľa v tom, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ nezohľadnil žalovaným uplatnenú vzájomnú pohľadávku na započítanie v časti vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v preplatku na cestovných náhradách vo výške 625 eur, dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod odvolateľa nie je dôvodný. Je tomu tak z dôvodu, že súd prvej inštancie vecne správne rozhodol, keďže v danom prípade v zmysle stanovenia § 36 ods. 1, 8 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách žalovaného ako zamestnávateľa zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že žalobcovi ako zamestnancovi poskytol pred pracovnou cestou (pracovnými cestami) preddavok na náhrady a že do 10 pracovných dní odo dňa predloženia písomných dokladov vykonal vyúčtovanie pracovnej cesty a uspokojil nároky žalobcu ako zamestnanca. Žalobca a žalovaný v konaní udávali rozdielnu výšku poskytnutých preddavkov na tieto náhrady. Žalovaný s poukazom na listinné dôkazy - výdavkové pokladničné doklady predložené do spisu na č. l. 197, 198, 199 spisu, ani s poukazom na predložené vyúčtovania nákladov z pracovnej cesty na č. l. 189 až 196 spisu v konaní neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal v konaní poskytnutie preddavkov na náhradách žalobcovi v rozsahu ním tvrdenom, keď žalobca poskytnutie preddavkov na náhradách v rozsahu tvrdenom žalovaným poprel, poprel pravosť podpisu na vyššie uvedených výdavkových pokladničných dokladoch, ako aj tvrdenie žalovaného v konaní, že by žalobca vypracoval vyššie uvedené vyúčtovania nákladov z pracovnej cesty (ktoré žalobca ani nepodpísal), s výnimkou vyúčtovania nákladov z pracovnej cesty na č. l. 192 spisu, kde uviedol v časti záloha sumu 500 + 300 + 250 a s výnimkou vyúčtovania nákladov z pracovnej cesty na č. l. 195 spisu, kde uviedol v časti záloha sumu 500, ktorá tvrdenia žalobcu sa javia súdu ako pravdivé, s poukazom na zjavnú rozdielnosť písma v časti v ktorej ich vypisoval žalobca a v ich ostatnej časti (i pokiaľ sa jedná o ostatné vyúčtovanie nákladov z pracovnej cesty). S poukazom na vyššie uvedené dôvody a s poukazom i na tú skutočnosť, že vyššie uvedené vyúčtovania nákladov z pracovnej cesty neboli datované, neboli vyplnené v časti údajov dátumu miesta nakládky a miesta vykládky, neboli podpísané žalovaným, ktorý bol povinný vykonal vyúčtovanie pracovnej cesty, keď žalovaný v konaní potvrdil, že nevyplácal žalobcovi tieto náhrady riadne a včas, odvolací súd mal uzhodne ako súd prvej inštancie dôvodné pochybnosti o pravdivosti tvrdenia žalovaného o poskytnutých preddavkoch na náhrady v rozsahu tvrdenom žalovaným, preto odvolanie žalovaného v tejto časti nepovažoval za dôvodné.

46. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra EŠLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

47. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti, súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, keď je potrebné uviesť, že súd

prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

48. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyššie uvedenej časti potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

49. Odvolací súd s poukazom na odvolací dôvod odvolateľa v tom, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ nezohľadnil žalovaným uplatnenú vzájomnú pohľadávku na započítanie v časti náhrady škody na motorovom vozidle ZM XXX BN vo výške 1.911 eur (1.039 eur + 872 eur), dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci v tejto časti neriadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu uvedenými v bode 11. tohto rozsudku s poukazom na nižšie uvedené dôvody.

50. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie absentuje dostatok skutkových a právnych dôvodov potiaľ, pokiaľ súd nezohľadnil žalovaným uplatnenú vzájomnú pohľadávku na započítanie v časti náhrady škody na motorovom vozidle ZM XXX BN vo výške 1.911 eur (1.039 eur + 872 eur), ako aj v časti súdom prvej inštancie priznaného príslušenstva z priznanej istiny vo výške 2.939 eur. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné prijať záver, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Odvolací sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie potiaľ, pokiaľ zastal právny názor, že prerokovanie náhrady škody so zamestnancom a so zástupcami zamestnancov má charakter procesnoprávnej podmienky, ktorej nedostatok bráni uplatneniu nároku v súdnom konaní s poukazom na dôvody a judikatúru uvedené v bodoch 29. až 31. tohto rozsudku. Ďalej odvolací súd dodáva s poukazom na tvrdenie žalovaného v konaní, že motorové vozidlo na ktorom bola spôsobená žalovaným tvrdená škoda bolo predmetom dohody o hmotnej zodpovednosti (ktorej tvrdenú existenciu dohody o hmotnej zodpovednosti navyše žalovaný ani nepreukázal), že predmetné motorové vozidlo nemohlo byť predmetom dohody o hmotnej zodpovednosti (§ 182 Zákonníka práce), keďže charakteristickými znakmi zverených hodnôt, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, je ich určenie na obeh alebo obrat a osobná dispozícia zodpovedného pracovníka nimi po celú dobu, po ktorú sú mu zverené, pričom z týchto hodnôt sú vylúčené základné prostriedky (napr. motorové vozidlá) a drobné krátkodobé predmety v používaní (napr. inventárne predmety). Odvolací súd ďalej dodáva, že v danej právnej veci (v tejto časti) zodpovednosť žalobcu ako zamestnanca za škodu v prípade podľa ustanovenia § 179 Zákonníka práce Zákonník práce limituje výšku náhrady škody u jednotlivého zamestnanca, a to v závislosti od výšky priemernej mzdy zamestnanca v čase pred porušením povinnosti, ktorým bola spôsobená škoda. Zákonník práce zamestnávateľovi umožňuje uplatňovať nárok na náhradu škody spôsobenej z nebanlivosti maximálne vo výške 4-násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca. Zákonná limitácia výšky náhrady škody vo výške štvornásobku priemerného zárobku sa uplatní pre prípad každej jednej zodpovednosti za škodu bez ohľadu na celkovú sumu náhrady škody, ktorú bude zamestnanec povinný plniť. Pojem priemerný zárobok sa vykladá ako hrubý mesačný zárobok, vychádzajúc z definície pojmu určenej ustanovením § 134 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého priemerný zárobok na pracovnoprávne účely sa zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené uvádza, že súd prvej inštancie sa v danej právnej veci neriadil zákonnou limitáciou výšky náhrady škody a to na každý jednotlivý prípad zodpovednosti za škodu, potom prijal neúplné a predčasné právne závery a nevysporiadal sa v tejto súvislosti ani s listinnými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu na č. I. 203, č. I. 204, č. I. 211 až 219, č. I. 225 až 273, ktoré súvisia s poistnými udalosťami, teda s vyššie uvedenou škodou, ktorú žiadal žalovaný zohľadniť ako vzájomnú pohľadávku na započítanie. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že žalobca v konaní rozsah poškodenia (opakovaného) motorového vozidla žalovaného v zmysle faktúr na č. I. 129, 130 spisu akceptoval. Súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal tiež s právnou relevantnosťou faktúr na č. I. 129, 130 spisu s ohľadom na výpis z Obchodného registra Okresného súdu Trenčín, podľa ktorého spoločnosť Pioneer Slovakia, s.r.o. bola zrušená bez likvidácie, zlúčením so spoločnosťou ICHTIA, s.r.o. ako nástupníckou spoločnosťou, pričom tá skutočnosť, že predmetom podnikania spoločnosti nebola oprava vozidiel sama o sebe nespochybňuje pravdivosť faktúr.

51. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (arbitrárnosť). Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

52. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd poukazuje na arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva odpoveď na vyššie uvedené otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia a považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za predčasné.

53. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 písm. b) CSP a § 391 ods. 1 CSP) s tým, že právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP). V ďalšom konaní súd prvej inštancie bude postupovať tak, ako je vyššie uvedené odvolacím súdom.

54. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

55. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).